

Primer any de la segona legislatura

Activitat i congressos en totes les forces polítiques

Segon govern Pujol

/ Arxiu

Aquest vint-i-nou d'abril ha fet un any de la celebració de les segones eleccions a Catalunya. S'ha complert el primer any de la segona legislatura autonòmica. El poble català anà a les urnes el 29 d'abril del 1984 i decidí la continuïtat del govern de Convergència i Unió, presidit per Jordi Pujol. Li donà la continuïtat i la majoria absoluta. Poc després, esclatà l'afer de la querella de Banca Catalana.

En relació a la primera legislatura, Pujol aconsiguia una total estabilitat

parlamentària per al seu govern. Des de l'inici de la segona legislatura i, de fet, immediatament després de la seva esclatant victòria electoral, el president català posà en marxa un mecanisme polític amb tres peces fonamentals. Formar un ampli govern de signe nacionalista, El govern de CiU incorporava ERC a la tasca governamental, malgrat no tenir-ne cap necessitat. Oferí consens a les altres forces polítiques catalanes, per arribar a acords sobre les qüestions fonamentals del desenvolupament autonòmic. I insistí en la voluntat de dialogar i entendre's amb el govern central, fos quin

fos el color polític de l'executiu de Madrid.

A més, tota aquesta segona legislatura, i ben segur serà així fins i tot més enllà que aquesta s'esgoti, ha estat caracteritzada per dues grans qüestions de fons. La necessitat de reformar el sistema de finançament de les autonomies, amb la certesa que l'actual fórmula és deficient.

n'és la prova. Des de l'òptica catalana, hi ha la certesa que a Madrid encara viu l'esperit de la legalment difunta Loapa i que ministres, entre altres, com Tomás de la Quadra, aspiren a crear, com a màxim, unes comunitats administrativament descentralitzades, la qual cosa no té res a veure amb la construcció d'autèntiques autonomies polítiques.

Aquest any polític català també ha estat caracteritzat per la celebració dels congressos de tots els partits parlamentaris. Al marge de la coalició governant, CiU, i de petit a gros, cal dir que ERC continua cercant el seu somni de constituir-se com una vàlida opció d'esquerra nacionalista no-marxista. Esquerra insisteix que posa els interessos nacionals de Catalunya per damunt dels interessos partidistes, la qual cosa explica la incorporació al govern Pujol, mantenint la independència en l'actuació parlamentària.

El PSUC insisteix en la línia eurocomunista i acaba d'estrenar secretariat polític, que consisteix en una direcció política col·lectiva.

Coalició Popular continua encara discutint sobre com fer compatible l'espanyolisme amb el catalanisme, pensant en un sector majoritari del seu electorat que no acaba d'entendre això darrer.

PSC-PSOE també continua cercant com fer compatible el seu paper d'oposició al govern Pujol amb la voluntat de col·laborar amb el govern de la Generalitat, per construir i consolidar les institucions autonòmiques; i tracta de fer compatible la solidaritat amb el govern de Felipe González i alhora el desig d'un distanciament amb la política centralista d'aquest mateix govern.

Aquesta és una qüestió cabdal. Sense autonomia econòmico-financera, no hi pot haver autèntica autonomia política. L'ofec econòmic provocaria l'ofec de la Catalunya autònoma i de l'invent de l'Estat de les autonomies.

Lligada amb l'anterior, la segona gran qüestió d'aquesta segona legislatura ha estat la diversa concepció que sobre allò que ha de ser l'autonomia tenen els governs central i català, PSOE i CiU, el govern de Madrid i el de Catalunya. La sistemàtica interposició de recursos d'inconstitucionalitat contra normatives emanades del poder central i l'autònom